

## Arrest

nr. 211 435 van 24 oktober 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018, datum waarbij de onderhavige zaak tegensprekelijk werd uitgesteld naar de terechtzitting van 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. RAHOU *loco* advocaat R. JESPERS, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 april 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Op diezelfde datum beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De onontvankelijkheidsbeslissing van 20 april 2015 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij het arrest nr. 158 811 van 17 december 2015. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 april 2015 wordt door de Raad vernietigd bij het arrest nr. 158 810 van 17 december 2015.

Op 29 januari 2016 beslist de gemachtigde opnieuw dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Op 29 januari 2016 beslist de gemachtigde tevens nogmaals tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 26 februari 2016 en is als volgt gemotiveerd:

*"(...)*

*Mevrouw,*

*Naam, voornaam: S., M.*

*geboortedatum: (...)1943*

*geboorteplaats: B.*

*nationaliteit: Roemenië*

*voorheen*

*Naam, voornaam: H. M.*

*nationaliteit: Israël*

*geboortedatum : (...)1943*

*geboorteplaats: B.*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

*Redenen van de beslissing:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het schengengrondgebied heeft betreden en toont ze niet aan dat ze de 90dagen op 180 dagen heeft gerespecteerd.*

*(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

## 3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting wordt uitdrukkelijk afstand gedaan van de exceptie van niet-ontvankelijkheid, die door de verweerder werd opgeworpen in de nota met opmerkingen.

#### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 58, 59, 61, 62 en 74/14, §3, 1° en 4°, van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekster beroept zich tevens op de onbevoegdheid van de steller van de akte en op machtsmisbruik.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

*“De opgegeven motieven falen.*

*Er wordt gesteld dat verzoekster krachtens artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet niet zou aantonen dat zij de daarin gestelde voorwaarden zou vervuld hebben.*

*Er is niet eens een vraag in die zin aan verzoekster geweest, laat staan dat zij iets zou kunnen aantonen.*

*De beslissing is genomen zonder enig onderzoek.*

*De beslissing schendt artikel 7 op zich.*

*In het vernietigde bevel van 20.4.2015 wordt als motief gegeven:*

*“Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: geen bewijzen voorgelegd dat de termijn van 90 dagen op 180 dagen niet is overschreden.”*

*In het thans bestreden bevel van 29.1.2016 wordt als motief gegeven:*

*“Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het schengengrondgebied heeft betreden en toont ze niet aan dat ze de 90 dagen op 180 dagen heeft gerespecteerd.”*

*De motieven in de twee bevelen zijn gelijkaardig, ondanks hun gedeeltelijk andere formulering. In essentie komen ze in de beide bevelen er op neer dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij de 90 dagen op 180 dagen heeft gerespecteerd.*

*Door de RvV werd door het arrest nr. 158 810 van 17 december 2015 het bevel van 20.4.2015 vernietigd.*

*In de beschikking bij dit arrest wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot hete eerste middel dat verzoeker in dat kader, en thans opnieuw, had opgeworpen:*

*“Uit de beknopte materiële motivering die concreet op verzoekende partij betrekking heeft, blijkt dat de gemachtigde zijn beslissing gestoeld heeft op het feit dat de verzoekende partij er niet in geslaagd zou zijn het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en niet op het feit dat de verzoekende partij voormelde termijn overschreden heeft. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een vraag naar het voorleggen van bewijzen aangaande het overschrijden van voormelde termijn werd gesteld aan verzoekende partij. Bij gebreke aan voorafgaande vraag om betreffende bewijzen te leveren, kon de verzoekende partij, zoals zij terecht opmerkt, dan ook niets aantonen in die zin. De Raad dient vast te stellen dat uit de bestreden beslissing in het geheel niet blijkt op grond van welk onderzoek of na welke vraag de gemachtigde geoordeeld heeft dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd het bewijs te leveren dat voormelde termijn overschreden werd, zodat een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk lijkt gemaakt te worden.”*

*Deze motivering van het arrest RvV blijft in casu volledig overeenind en wordt hier voor herhaald aanzien als motief voor de vernietiging van het bevel van 29.1.2016.”*

#### 4.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

*“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.*

*De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste om in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel tot het grondgebied te verlaten af te geven.*

*In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft het dossier van verzoekende partij zorgvuldig onderzocht en verzoekende partij betwist overigens niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn.*

*Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet aantoont dat de verzoekende partij langer dan toegelaten op het grondgebied verblijft of verzoekende partij dit niet heeft gevraagd.*

*Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekende partij telkens zelf heeft voorgehouden reeds sedert 1986 in België te verblijven, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht als volgt oordeelde:*

*“(…) is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet aan dat ze de 90 dagen op 180 dagen heeft gerespecteerd.”*

*De voormelde motivering is overigens geenszins dezelfde als deze van de vernietigde beslissing dd. 20.04.2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt thans niet gesteld dat er geen bewijzen zijn voorgelegd.*

*Het is de verzoekende partij overigens volkomen onduidelijk op welke grond de verzoekende partij meent voormelde vaststelling van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging te kunnen betwisten, gelet op het feit dat zij zelf voorhoudt reeds dergelijke tijd in het Rijk te verblijven.*

*De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikelen 58, 59, 61, 74/14, §3, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij toont overigens ook niet aan dat er sprake zou zijn van onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing of machtsmisbruik.*

*Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen*

*schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).*

*De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.*

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.*

*Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

#### 4.3. Beoordeling

De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De thans bestreden beslissing bevat de volgende juridische en feitelijke overwegingen:

*“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het schengengrondgebied heeft betreden en toont ze niet aan dat ze de 90 dagen op 180 dagen heeft gerespecteerd.”*

Samen met de verzoekster dient te worden opgemerkt dat het thans bestreden bevel werd getroffen nadat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 20 april 2015 werd vernietigd (RvV 17 december 2015, nr. 158 810).

De dragende overwegingen van het voormelde vernietigingsarrest van 17 december 2015 kunnen worden teruggevonden in de beschikking van 15 oktober 2015, waarbij de wnd. voorzitter, in toepassing van artikel 39/73, §2, van de vreemdelingenwet, de grond meedeelt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden.

*In casu* kunnen in deze beschikking de volgende motieven worden ontwaard die onverbrekelijk zijn verbonden met het *dictum* van het vernietigingsarrest:

*“De verzoekende partij roept in een eerste middel onder meer de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet niet zou aantonen dat zij de daarin gestelde voorwaarden zou vervuld hebben en betoogt dat haar niet eens een vraag in die zin is gesteld, laat staan dat zij iets zou kunnen aantonen hebben, en dat de beslissing is genomen zonder enig onderzoek.*

*De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een juridische grondslag heeft, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij gesteld wordt dat de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Vervolgens wordt als concrete materiële grondslag gesteld: “geen bewijzen voorgelegd dat de termijn van 90 dagen op 180 dagen niet is overschreden”. Uit de beknopte materiële motivering die concreet op de verzoekende partij betrekking heeft, blijkt dat de gemachtigde zijn beslissing gestoeld heeft op het feit dat de verzoekende partij er niet in geslaagd*

*zou zijn het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en niet op het feit dat de verzoekende partij voormelde termijn overschreden heeft. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een vraag naar het voorleggen van bewijzen aangaande het overschrijden van voormelde termijn werd gesteld aan de verzoekende partij. Bij gebreke aan voorafgaande vraag om de betreffende bewijzen te leveren, kon de verzoekende partij, zoals zij terecht opmerkt, dan ook niets aantonen in die zin. De Raad dient vast te stellen dat uit de bestreden beslissing in het geheel niet blijkt op grond van welk onderzoek of na welke vraag de gemachtigde geoordeeld heeft dat de verzoekende partij er niet is in geslaagd het bewijs te leveren dat voormelde termijn overschreden werd, zodat een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk lijkt gemaakt te worden.”*

Aangezien geen van de partijen gevraagd had om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, werden de partijen overeenkomstig artikel 39/73, § 3, van vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de in de hierboven geciteerde beschikking opgenomen grond(en).

Er moet dan ook op worden gewezen dat de Raad het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 20 april 2015 heeft vernietigd omdat dit bevel niet afdoende was gemotiveerd in feite, met name omdat uit de toenmalig bestreden akte in het geheel niet bleek op grond van welk onderzoek of na welke vraag de gemachtigde had geoordeeld dat de verzoekster er niet was in geslaagd het bewijs te leveren dat de termijn van 90 dagen op 180 dagen werd overschreden. De Raad merkte daarbij tevens op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat aan de verzoekster een vraag werd gesteld naar het voorleggen van bewijzen aangaande het overschrijden van voormelde termijn en dat de verzoekster, bij gebrek aan voorafgaande vraag om de betreffende bewijzen te leveren, ook niets kon aantonen in die zin.

Daar waar in het thans bestreden bevel, dat tot stand kwam na de vernietiging van het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten, als materiële grondslag wordt gesteld dat de verzoekster niet aantoonde wanneer zij het schengengrondgebied heeft betreden, en dat zij niet aantoonde dat ze de 90 dagen op 180 dagen heeft gerespecteerd, merkt de Raad op dat uit deze motieven nog steeds niet kan blijken op welke grond de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoekster niet kan aantonen dat zij de termijn van 90 dagen op 180 dagen heeft gerespecteerd. Zoals ook reeds het geval was bij de totstandkoming van het vorige en door de Raad vernietigde bevel, kan ook nu uit het administratief dossier niet blijken dat aan de verzoekster een vraag werd gesteld naar het voorleggen van bewijzen aangaande het respecteren van voormelde termijn, dan wel naar het voorleggen van een bewijs van de datum waarop de verzoekster het schengengrondgebied heeft betreden.

De Raad wijst erop dat de feitelijke redengeving in een bestuursbeslissing des te nauwkeuriger en preciezer moet zijn wanneer een eerdere beslissing (met dezelfde strekking) werd vernietigd omwille van een gebrekkige motivering. In zodanig geval dient het bestuur immers ook rekening te houden met het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest. In het geval een eerdere beslissing werd vernietigd, dan mag een verzoeker verwachten dat de overheid bij het nemen van de nieuwe beslissing rekening houdt met de dragende overwegingen van het arrest. Na vernietiging op grond van een gebrekkige motivering mag van het bestuur zelfs gevraagd worden dat het de motieven, die de bevestiging inhouden van de eerdere en vernietigde beslissing, uiterst nauwkeurig uiteenzet. De thans bestreden beslissing voldoet daar niet aan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder kan het belang bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet betwisten op de enkele grond dat de verzoekster er blijk van geeft dat zij de opgegeven motieven kent. Artikel 3 van de voormelde wet voorziet immers ook dat de opgegeven motieven afdoende moeten zijn. Het gebrek aan afdoende feitelijke motieven is net hetgeen *in casu* werd vastgesteld. Het gegeven dat de thans weergegeven motieven niet exact dezelfde zijn als de motieven van het vernietigde bevel van 20 april 2015, kan er hoogstens toe leiden dat de Raad geen schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad met nr. 158 810 vaststelt, doch dit neemt niet weg dat er nog steeds geen afdoende motivering werd geboden waar het aan de verzoekster wordt verweten dat zij niet aantoonde dat zij de termijn van 90 dagen op 180 dagen heeft gerespecteerd en dat zij niet aantoonde wanneer zij het schengengrondgebied heeft betreden. Zoals de verzoekster pertinent opmerkt, komt het motief dat er geen bewijzen werden voorgelegd dat zij de termijn niet heeft overschreden neer op dezelfde vaststelling dat de verzoekster niet aantoonde dat zij de termijn heeft gerespecteerd.

In de mate dat de verweerder in de nota met opmerkingen nog stelt dat de verzoekster telkens zelf heeft voorgehouden reeds sedert 1986 in België te verblijven, dient erop gewezen te worden dat dit opnieuw (zie de beschikking van 15 oktober 2015) een *a posteriori*-motivering betreft. Deze *a posteriori*-motivering kan geen afbreuk doen aan het vastgestelde motiveringsgebrek.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Op de andere onderdelen van het eerste middel en op het tweede en derde middel moet dus niet verder worden ingegaan.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE